

рѣждане, подѣ командата на капитана Феодорова, арестува семействата на непокорнитѣ бейове и разтърси къщитѣ на турцитѣ, които насочи Славейковъ; впрочемъ, отъ разтърсването никаква полза. Капитанъ Феодоровъ, много добъръ човекъ, туркестанскій герой съ Георгиевски кръстъ на гърди и съ отворено славянско лице, исказа ми своята ненавистъ по поводъ на всичкитѣ тия записани, убийства, разтърсвания и т. н. «Какво ще рече това, полковникъ, мигаръ е това война! Това е сжща касапница».

Семействата на бейоветѣ бѣха намѣстени въ единъ голѣмъ, оставенъ отъ турцитѣ домъ, нарѣдъ съ конака. Мене ми се пощѣ да погледамъ турскитѣ хубавици, въ тѣ се тѣй плхтно увиле съ бѣлитѣ си кърпи, щото да имъ видѣмъ лицата нѣмахъ никаква възможность. Въ течението на деня приехме небезинтересни сведѣния, че по пхтя кждѣ Черпанъ дѣйствува доста успѣшно малка една шайка българе, отъ 100 души; че въ селото Стадне-махала, станция на желѣзния пхтъ има складове съ турска храна. Ехъ, че хубаво би било да се завладѣятъ! Надвѣчеръ доведоха единъ плѣнникъ, «Черкесинъ уловили, черкесинъ!» Разумѣва се общо възбуждение, за това, защото да бждешь черкесинъ, това е такова прѣстѣжление, което иска смъртна присѣда. Азъ се примжмундиръ на редифинъ, въ безъ фесъ и ботуши. Гжститѣ слѣпено лице; уплашенитѣ очи молѣха за милость, а почеркесинъ!» Азъ заповѣдахъ да го доведѣтъ въ стаята на застѣданието и Славейковъ начена да го испитва.

Плѣнника разказа, че той се загубилъ отъ своя отрядъ, разболѣлъ се и останалъ нѣколко дни въ едно отъ околнитѣ села; като пооздравѣлъ, поискалъ да отиде въ Карабунаръ, служи редифинъ, родомъ отъ Анадолъ. «Прилича на черкесинъ!» обърна се къмъ мене Славейковъ, «въ приказва